

Johan Philipsen (V):

Det må være naturligt ved behandlingen af et lovforslag som dette at rejse tre enkelte spørgsmål. For det første problemets eksistens. For det andet: er lovgivning nødvendig for at ændre tilstanden? Og for det tredje: hvordan gøres det så?

Problemet eksisterer og har eksisteret længe, derom kan der vel næppe tvistes. Den ændring, vi har haft i vore opvarmningsforhold i de senere år, burde i grunden have mindsket brandfaren, men det er min opfattelse, at andre ændringer snarere har forøget brandfaren. Gardiner, tæpper, nye stoffer, møbler med betræk og en række skure i gården har nok gjort brandfaren større end før. Derfor er konklusionen på det første spørgsmål jo lidt i den retning, at da det på privat initiativ ikke har kunnet lade sig gøre at løse det problem, så er lovgivning altså nødvendig.

Og så rettes tankerne jo øjeblikkelig mod den gældende boligtilsynslov fra 1959, hvor man nok må konstatere, at den 20 pct. regel, denne lov indeholder, formodentlig også har været en hindring for en løsning af de problemer, men at i øvrigt også dette problem indeholder det generelle, at de huslejerestriktioner, vi har haft i en generation, vitterlig ikke har været med til at forøge vore udlejningsejendommers standard.

Jeg vender mig så mod det tredje spørgsmål: hvordan gøres det så? Her finder jeg opdelingen fornuftig og også den måde, som det gribes an på, ejendomme før 1900, saneringsejendomme og saneringsmodne i én pulje, og jeg glæder mig over ministerens aftale med grundejerforeningerne, der formodentlig bliver en af de krumtapper, der skal til for at løse det problem.

Og så er resten for så vidt udvalgsstof, også fordi jeg ingen ønsker har om at forpligte mig over for enkeltheder, som jeg måske senere kommer i tanker om ikke var så vel betænkt. Men jeg har et generelt ønske forud for udvalgsarbejdet, og det er med hensyn til de bestemmelser, der i boligtilsynslovgivningen går på, at ejerne i den slags tilfælde som her har adgang til at fremsætte alternative forslag over for boligtilsynet til løsning af disse problemer, og hvor der endvidere er en procedure beskrevet, hvorefter de alternative forslag senere af boligtilsynet kan få tilføjelser, således at

det kan få en fornuftig løsning. Dette så jeg gerne indarbejdet enten i lovforslaget eller i betænkningen, også fordi — det er min frygt — det vil vise sig, at boligerne er så vældig forskellige, at de regler, som jeg så godt forstår kun er under udarbejdelse, nok bliver meget vanskelige at få til at passe til alle tilfælde.

Jeg konstaterer også, at ministeren har gjort, hvad der er muligt for at lette det administrative, og jeg finder alligevel megen administration tilbage. Det erkender jeg med et stænk af sørgmodighed, men således er det.

Venstre går altså til udvalgsarbejdet med vilje til at gøre et forsøg på at løse det spørgsmål. Jeg finder, at tidsfristerne for færdiggørelsen er for optimistiske.

Må jeg til sidst sige et par ord i anledning af, at vi i forbindelse med et generelt spørgsmål, i boligudvalget var det vist, spurgte ministeren, om han var villig til at lempe brandsikringskravene for hotellerne, fordi de blev for dyre. Det får mig til at advare imod at stille alt for strenge krav, for så kommer vi ind i et arbejde, hvor vi foregøtler offentligheden, at vi vil løse nogle problemer, men jo strengere krav vi stiller, jo længere varer det, inden vi kommer nogen vegne.

Kirsten Jacobsen (FP):

Principperne i det lovforslag, vi skal behandle i dag, om brandsikring af ældre beboelsesbygninger m. v., er fremskridtspartiet enig med boligministeren i. Jeg kan godt forstå, boligministeren nikker og smiler venligt. Det er ikke så tit, vi to er enige, men vi er enige i de principper, der ligger bagved. Vi er enige med ministeren i, at mange ældre ejendomme trænger til en bedre brandsikring. Fremskridtspartiet er også enig med ministeren i den måde, han har foreslået foranstaltningerne finansieret på. Vi har jo tidligere mange gange påpeget alle de mange penge, der ligger i Grundejernes Investeringsfond; og at man nu vil tage nogle af dem ud til sådanne fornuftige formål, kan vi kun være enige med ministeren i.

Jeg er også enig med ministeren i — jeg kan godt forstå, ministeren begynder at se betænkelig ud nu, men det varer ikke så længe, hr. minister — jeg er også enig med